

lagal odsek dež. zbora. Dežela dobi torej za 12 milj. gld. 11,640,000 gld. in plača 4 % obresti skozi 50 let za vseh 12 milj. V tem pa ima pravico, da ga plača tudi prej nekaj ali tudi ves dolg. Ni se bati, da se izgodi zadnje.

Naše dni — ne, naše dni ne izplača lahko kdo svojih dolgov, najmanj pa, če ima to v rokah zbor, ki je vprežen v jarem liberalizma. Tak pa je naš dež. zbor in torej smemo reči naprej, da ne doživi od nas nihče časa, ko se ta dolg dežele izplača. Za naše slov. poslance je bilo torej gotovo težko glasovati za to posojilo, ali oni so to storili za to, ker še je, kakor so naši časi, pri tem posojilu vendar le mogoče, da se prihrani deželi nekaj plačila. Mogoče, da pride drug čas, ko bode dežela imela več dohodkov in manj stroškov, tedaj pa se to izposojilo izplača lahko poprej, kakor bode vseh 25 milj. požrlo, kakor nam je po tej pogodbi jih plačati in to v 50 letih.

### Blagemu možu v spomin.

Koprivnica, dne 23. dec. 1888.

Kake pol ure od Koprivnice, ob cesti, ki drži na Reichenburg, stoji prijazna hiša z obširnim gospodarskim poslopjem. Sicer je le navadna gostilna, a v boljšem pomenu — pravi dom gostoljubja. Popotnik, užejan in spehan od trudapolnega pota, tod mimo gredoč, ni mogel drugače, kakor da se je oglasil pod to streho. Okrepčujoč si s pošteno kapljico svoje utrujene ude. Prijazen, ljubeznjiv mož srednje postave, postregel mu je takoj in zraven mu še ponudil kako pametno besedo o tem in onem. In naj si bo tujec ali domačin, vsak je rad zahajal v pošteno družbo te blage duše in vsak je bil lepo vsprejet in gostoljubno postrežen.

Res vrl mož je bil France Eladič, ali po domače Javoršek, o katerem sem se namenil s tem majhen spominek vsem njegovim bližnjim in dalnjim prijateljem in znancem ohraniti, kajti — njega ni več! Umrli je mož! — Hladna zemlja že krije tisto srcé, ki je bilo tako priljubljeno, tako spoštovano in spoznano od blizu in daleka, da je res težko med priprostim ljudstvom enakih vzgledov zaslediti. Njegova hiša je bila tako rekoč središče posvetovanja pametnih mož, naj si bo v gospodarskih, občinskih ali drugih zadevah. Občina je stavila va-nj vse zaupanje. Iskreno je želela imeti ga svojim županom, a on je to čast vselej do skrajnega odvrčal, ostal je pa zato v njenem odboru, kateremu je bil duša.

Odlikoval se je mnogo let kot vesten cerkveni ključar poleg vrlega, občeznanega gospoda Goloba. Bil je dokaj časa ud krajnega šolskega sveta in tudi njegov načelnik. Ni je bilo skorej v kraji cenitve, da bi Javorška z dobrim svetom ne bilo zraven. Kot mnogoletni

naročnik, prebiral je rad „Slov. Gosp.“ in je bil o raznih volitvah kot volilni mož vselej na narodnej strani. Kder je pritiskala denarna sila na vrata, prihital je dobri Javoršek in pomagal iz zadrege, pri tem pa se je zadovoljeval z zelo nizkimi obrestmi, in kedar mu je dolžnik denar vračal, ga je še ljubeznjivo pogostil.

Kako rad bi bil še ta blagi mož živel v radost in pomoč svojim bližnjikom! Delaven in skrben ves čas življenja, pomagal si je iz malega in nabral precejšnje premoženje. Zadovoljen v vseh slučajih, rad bi bil mirno užival v poznih letih sad dolgotrajnega delovanja. Večkrat se je vesel izrazil, kako je zdrav in zadovoljen in da mu gre vse po sreči. In res, Bog ga je blagoslovil. Kedo bi si bil torej mislil, da se bo tako krepak mož — bil je star 51 let — moral k malu neizprosnej smrti ukloniti! Obiskal sem ga v mučnej bolezni in opazoval, s kako izredno ljubeznjivostjo in skrbjo mu je stregla njegova blaga žena, pri tem pa sem z neko posebno tožnostjo in strahom sklepal: ko bi ta mož pa le moral umreti, in zopet navdajala me je tolažilna nada, da ga bo slednjič skrbna postrežba ljube žene znabiti še otela. In zgodilo se je prvo! Udan v božjo voljo in previden s svetimi zakramenti, prestal je dolgotrajno bolezen in mirno udan sledil migljajem britke smrti, ki ga je odvéla v kraljestvo mirú.

Mrtvaški sprevod, dne 21. decembra pokazal je najlepše, kakó priljubljen je bil pokojnik. Nebrojne množice ljudstva izkazale so mu poslednjo čast, in čul sem glasove: tako slovesnega in lepega pogreba pa ni k malu videti. Domači gospod župnik, kateremu so se pridružili tudi gospod župnik iz Podsrede, prišla sta k pokojniku na dom. Vzdignila se je prav okusno izdelana krsta in nepregledna vrsta spremnikov vila se je od gostoljubne hiše po cesti, ter spremila moža na zadnej, tožnej poti. Domači gospod župnik spominjali so se na grobu pokojnika v prav milih, v srce segajočih besedah. In ko so zabobnele gručé na njegovo krsto in zapeli zvonovi v žalostno slovó, ni bilo nobeno okó suho in marsikateri vzdihljaj spuhel je gori v nebó za pokojnika dušo preblago. In tako, nepozabljeni France, spočij se zdaj od truda življenja in uživaj slast, ki je unstran groba pripravljena vsem tistim, ki pravično živé in v Gospodu umrjó. Belostenski.

### Gospodarske stvari.

#### Sol za konje.

Sol ni vselej in za vse živali potreba in se torej pretirava, če se trdi kaj takega. Dobro pa je vsekako, da je ima človek pri hiši in da